

Centrifugat

JORDI
ROCA

Dilluns frenètic per tornar a empalmar amb el cacaolat setmanal. Rebuts i declaracions i comunitat de propietaris, canviar de pneumàtics del cotxe i tornar a posar benzina. Comprar roba i ordenar paperassa acumulada que conforma caòtica la superfície de la taula del despatx (de quin color era?). Ara planxa i ara frega i ara renta plats. Si pots cuina i si no, paga un menú a la cafeteria. Corre i vola i si pots desplaçar-te entre els temps i arribar cinc minuts abans d'haver marxat, doncs fes-ho. Vés a pagar la contribució i l'assegurança de la llar i la del cotxe i la de la salut i la d'incendi i la de vida... vida?, quin collons de vida?

Tenir fills i anar a dinar a casa dels sogres. Haver de fer compliments i abaixar-se les pantalons i primer haver-los de comprar de la talla quaranta-dos d'un color i una textura a joc amb una camisa que hi lligui, mínimament. Guaitar finestra enllà i suar de terror en adonar-te que no hi veus, fregar-te els ulls desafortadament i deduir que el teu cristallí no ha perdut transparència, però que els teus vidres sí que tornen a ser llardosos. Porta el cotxe a rentar. Canvia la bombeta de les llums de posició dels darreres de la màquina. Mira't els peus deprimit i deixa reposar el teu coll tip d'arrossegat maldecaps i descobreix que t'has de comprar unes sabates que no tinguin aireació pels laterals com les que duus ara.

Recopila papers i hipoteques perquè s'acosta la declaració de la renda, entafora't's en una carpeta color teula i perd-la en les immensitat d'un pis que et van vendre agomolat per una protecció oficial.

Esquizofrènic, agafa cadira i seu al davant de la rentadora, belluga els ulls al mateix ritme del centrifugat i en aquell moment, mira a través de la roba bruta que bandeja i aconseguirà veure la figura amagada com en aquells llibres que estaven de moda la primavera passada. La teva concentració en el no-res farà que no t'adonis que la rentadora ha tornat a començar el cicle del programa de la roba sintètica per tercera vegada. La teva realitat gira, s'ensabona i la camisa es teneix del rosa de les calces de la dona. Un botó ha saltat del coll de la peça de roba i ara intenta arraconar-se dins un mitjó mentre desesperat vomita la primera papilla.

El metge intenta desenganxar-te de l'enginy i tu t'hi negues amb males maneres. La dona plora i va agafada de braçet amb el metge. Ara fa un mes que mires per l'ull de bou i el motor de la rentadora fa nou dies que va explotar. Rius des de dins mentre els del psiquiàtric esbotzen la porta armats amb una camisa de mànigues exagerades tan ben planxada i blanca com la neu.

Episodis judicials

per Manuel Ibarz i Casadevall

Com és de suposar, aquests darrers dies he seguit, poc o molt, les notícies que han fet referència als casos judicials del moment i, una vegada més, he de constatar que el nostre sistema resulta, com a mínim, sorprenent. Continuament passen coses fantàstiques que conviden a pensar i a formular-nos preguntes inquietants.

Per posar-ne un exemple proper, com és possible que en la detenció per part dels mossos d'esquadra d'una persona que va ser alcalde d'un poble de les nostres comarques hi fossin presents tots els mitjans de comunicació per deixar testimoni gràfic de l'esdeveniment? Qui els va convocar? En totes les detencions es convoca la premsa? Quina finalitat perseguia l'autor de la convocatòria? Després de l'espectacle, caldrà que el detingut sigui sotmès a judici o ja en tindrà prou amb el tràngol que li ha tocat passar? Si, per una d'aquelles coses que solen passar, resulta absolut de les acusacions que se li formulaven, qui li restituirà els efectes de la publicació de la notícia de la qual n'ha estat el protagonista?

Com tothom ja sap, l'episodi s'emmarca en una disputa política local. Els seus actors, tant els tiris com els troians, ja fa temps que van esgotar els arguments del debat i van decidir recórrer als tribunals de justícia en busca d'una solució per a les discrepàncies que els enfronten. Però això, que ja és prou difícil d'entendre que passi en l'àmbit local, resulta absolutament inadmissible que succeeixi a nivell estatal, on els nostres representants, que han estat elegits per sufragi perquè exercixin els poders executiu i legislatiu, se sotmeten voluntàriament al poder judicial per resoldre les seves diferències. Què pretenen? Que davant de la seva incapacitat per exercir el mandat que els hem confiat canviem el sistema i en lloc d'elegir-los a ells concentrem tots els poders en els jutges per tal que, a més d'aplicar la llei, la facin i a sobre l'executin?

¿Estem a l'inici de la implantació del model italià de les mans netes al nostre país o al començament

d'un sistema polític nou en el qual no hi haurà altre poder que el judicial? Personalment espero que ni una cosa ni l'altra, malgrat el que pugui semblar. Ha costat molt arribar a la democràcia per deixar-la sucumbir a mans d'una colla de personatges sinistres que s'han empescat a portar el sistema a mans dels tribunals. Dit en altres paraules, una cosa és que els senyors Conde, Ruiz Mateos o Ramírez (per no fer la llista més extensa incloent càrrecs públics d'actituds poc edificants) facin la seva guerra, i una altra molt diferent és que tots plegats acceptem el seu joc.

Tenim la casa força desendregada i moltes coses per arreglar, però la barraca encara no ha caigut. Cal que els partits polítics i els seus responsables tinguin el coratge de solucionar la papereta, començant per resoldre el seu finançament i el de tot l'Estat, acabant amb el model hipòcrita, per no dir cínica, de gestió dels recursos públics actualment vigent. O és que els comptes del PSOE no havien estat fiscalitzats pel Tribunal de Comptes? Li havien quadrat, a aquesta institució? Si és així, estem frescos. Què va comprovar? Que les despeses estiguessin emparades per factures? Tothom sap que per fer això no calen gaires esforços i dona per fet que les comptabilitats de tots els partits i de totes les administracions públiques (com de totes les empreses) està farcida de factures. Altra cosa, i per cert molt més interessant, és saber si totes corresponen a despeses reals o són simplement fruit de la imaginació dels seus gestors.

Jo personalment em sentiré molt feliç el dia que deixi de sentir parlar de finançament i comenci a escoltar explicacions o debats sobre com, en què i per a què es gasten els diners que paguem entre tots i de com es justifica la despesa efectivament realitzada. Perquè qualsevol persona que tingui notícia de com funciona la cosa pública sap que si no canviem el sistema la capacitat de les administracions per gastar és infinita i, mentre només calgui justificar factures, la seva habilitat per malbaratar no té fi. Aquí, al que no li falta un cotxe oficial necessita un funcionari que li enganxi els segells.

Un exercici molt saludable

CRISTINA
GÓMEZ

Les acusacions i teories inversemblants sobre el segrest de Maria Àngels Feliu que s'han difós a través de *La sonrisa del pelicano* han aconseguit aixecar polèmica. Suposo que un programa de televisió que convidi personatges de dubtosa credibilitat per exposar històries fantàstiques i contradictòries sobre un segrest el que busca és això, la polèmica, i aconseguir atreure més audiència fent servir només la morbositat.

Tothom sembla coincidir que el xou ha estat lamentable. Maria Àngels Feliu ha anunciat que presentarà una querrel·la contra la cadena televisiva. Però tot això hauria estat innecessari si els espectadors optéssim per apagar la televisió. Els programes s'alimenten de publicitat, i la publicitat el que valora són els índexs d'audiència.

La solució passa per fer un petit esforç i prémer el botó. Ni tan sols ens haurem d'aixecar de la butaca, perquè ja tenim el comandament a distància. Serà un exercici saludable per a la ment, i pot convertir-se en l'excusa per treure la pols a algun clàssic de la literatura.

● CARTES DEL LECTOR

A mossèn Fuentes

Has marxat silenciós / amb un adéu discret, / com si tu no volguessis / molestar ni dir res.

Encara recordem / el gran dinar festiu, / la missa que ens vas dir / tots junts a Sant Feliu.

Sentim la teva veu / alegre i carinyosa, / les grans ganes de viure, / l'interès per les coses...

Enmig de la negror / de la nit infinita, / he vist a dalt del cel / una estrella que brilla... / i he sentit una pau / i m'he quedat tranquil·la, / com si fos un adéu, / com si fos un somriure...

Imma d'Espona
(Girona)La Creu Roja
contesta a un ciutadà
de Sarrià de Ter

En relació amb la seva carta al Diari de Girona del dia 14 d'aquest mes, passo amb molt de gust a explicar-li el procediment que se segueix per a la distribució d'aliments, i hi inclouré fins i tot un xic d'història des dels seus inicis, per ser més entenedor.

La distribució d'aliments procedents de la UE -anteriorment Comunitat Europea-, es fa des de l'any 1986, i per expressa designació de l'Administració Central fou implan-

tada a la Creu Roja Espanyola.

Al febrer de 1989, i mitjançant la formalització d'un conveni, es va constituir a Catalunya la Comissió de Distribució d'Aliments Excedents de la UE. Aquesta comissió està integrada per representants del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, i per altres representants de la Federació Catalana de Municipis, de l'Associació de Municipis de Catalunya, de la Fundació Bancs dels Aliments de Catalunya i de la mateixa Creu Roja.

Cada any, el Departament de Benestar Social publica en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya la resolució de convocatòria pública per a la presentació de sol·licituds per demanar ajuts alimentaris d'aquest programa, així com

també una altra resolució per la qual es publica la relació d'entitats i ajuntaments beneficiaris del repartiment anual.

De totes maneres, senyor ciutadà de Sarrià de Ter, si tot això li sembla poc transparent, li relaciono expressament les entitats beneficiàries del Gironès, que són les següents:

Aj. Bescanó, Aj. Celrà, Aj. Quart, Argos S.C.C.S., Ass. Reto a la Esperanza, Ass. Cultural Gitana, Ass. de caritat Sant Vicens, Ass. Malalts Renals de Girona, C.S. Juan Eudes Rel. Bon Pastor, Càritas Diocesana de Girona, Càritas Interparroquial de Girona, Càritas Parroquial de Germans, Càritas Parroquial St. Feliu, Càritas Parroquial Vilatorja, Centre geriàtric Maria Gay, Centre Penitenciari de Girona, Centre Sarrià de Dalt,

Comunitat Carmelites Descalces, Consell Comarcal del Gironès, Creu Roja Girona, Dominiques monestir Sta. Caterina, Esclaves del Santíssim i Immaculada, Fundació Centre d'acolliment, Fundació Hospital Sant Josep, Fundació privada Centre Joan Riu, Generalitat de Catalunya, Germanetes dels Pobres, Monestir Cistercenc Sta. M. Cadins, Obra Social Coop. Bellvitge, parròquia de Sant Cugat, parròquia de Sant Narcís, parròquia del Carme, parròquia de Sta. Eugènia de Ter, Patronat Municipal Hospital Res. J.Ba., Plataforma Educativa 3 Esses, Religioses del Bon Pastor, Religioses Filles de Sant Josep, Residència Mifas, Residència Niu Sta. Eugènia, Residència de Sant Narcís i Taller Montilivi.

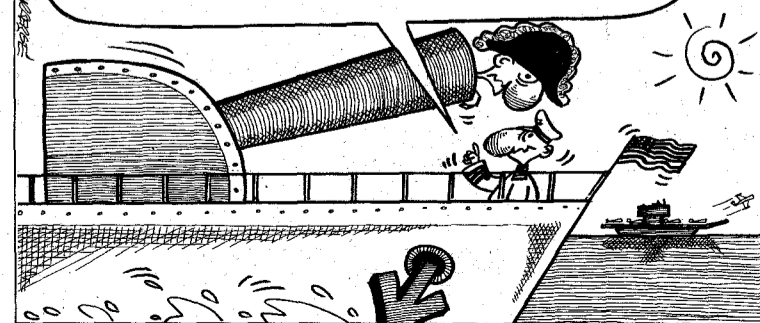
Confiant que li hagin quedat ben clars els sistemes i criteris de distribució, aprofito per saludar-lo atentament.

Albert de Quintana
President de Creu Roja
de les comarques gironines

● AMB LA V DE BERGÉ

Clinton: «Els nostres esforços diplomàtics han d'estar recolzats pel nostre potencial militar»

...Agafi ben fort els seus documents sr. ambaixador. Que no li passi com a l'últim agregat cultural que vàrem desaparar!

Nota: Recordem als lectors que per poder publicar les seves cartes en aquesta secció, aquestes han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número del DNI i amb l'adreça completa. Es respectaran inicials i pseudònims si es fa explícita aquesta petició. DIARI DE GIRONA es reserva el dret de resumir o extractar el contingut de les cartes i de publicar aquelles que consideri oportú. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades telefòniques respecte als originals no publicats.